

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Nagy István Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság Rendészeti Igazgatóság /8000 Székesfehérvár, Deák F. u. 2./ alperes ellen igazgatásrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fejér Megyei Bíróság 2009. április 16. napján kelt 21.K.22.629/2008/22. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

### **í t é l e t e t :**

A Legfelsőbb Bíróság a Fejér Megyei Bíróság 21.K.22.629/2008/22. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000 /harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú hatóság a vezetési és pihenőidőre vonatkozó rendelkezések megsértése miatt a felperest - mint teherfuvarozó vállalkozót - 2.950.000 Ft közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 07000-442/66/2008. számú, 2008. szeptember 29. napján kelt másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését, szükség esetén az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy az alperes határozata sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 50. §-át, a tényállás-

tisztázási kötelezettség tekintetében. Ennek hiányossága miatt ténybelileg és jogilag megalapozatlan a határozat.

Előadta, hogy a munkavállaló nem kapott jogellenes utasítást. A felperes többször is felhívta a figyelmét a jogszabályok betartására; az ide vonatkozó közösségi rendeletek tartalmáról oktatásban részesült. A munkavállaló a felperes tudta nélkül, és figyelmeztetése ellenére szegte meg a jogszabályokat.

Ennek megfelelően jogszabálysértő az alperes határozata a szállítási vállalkozó felelősségének megállapítása miatt.

Nem vitatta a felperes, hogy az adatlapokból megállapítható a szabályszegés, azonban semmilyen adat, illetőleg bizonyíték nem áll rendelkezésre, hogy erre milyen körülmények között került sor.

Előadta, hogy miután a gépjárművezető a munkáltató utasítása ellenére cselekedett, ezért rendkívüli felmondással elbocsátotta.

Hivatkozott az 561/2006. EK rendelet /a továbbiakban: EK rendelet/ III. fejezet 10. cikkének azon kitételére, hogy amennyiben a munkáltató az ellenőrzési és oktatási kötelezettségének eleget tesz, úgy mentesülhet a gépjárművezető által elkövetett szabálysértések miatti felelősség alól.

A megyei bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte, és elutasította azt.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes lényegében azt vitatta, hogy a gépjárművezető által elkövetett szabálysértésért ő a felelős.

Az eljáró hatóságok a felperes - mint szállítási vállalkozó (fuvarozó) - felelősségét az EK rendelet III. fejezet 10. cikk /2/ és /3/ bekezdésére alapították.

A /3/ bekezdés értelmében a szállítási vállalkozás felelős a vállalkozás járművezetői által elkövetett szabálysértésekért akkor is, ha a szabálysértést egy másik tagállam, vagy harmadik ország területén követték el.

Az EK rendelet előírásainak ismertetését követően a megyei bíróság megállapította, hogy ezekből következően a szállítási vállalkozás ugyan szűk körben, de kimentheti magát a felelősség alól, azonban a bizonyítás őt terheli.

A bizonyítás jelen esetben az /1/ és /2/ bekezdésben foglaltak bizonyítása lehet, ezen belül is elsősorban annak igazolása, hogy a szállítási vállalkozó úgy szervezte meg a járművezető munkáját, hogy meg tudjon felelni az EK rendeletnek. Ennek eszköze, hogy megfelelő utasításokkal - pl. útvonalterv, pihenési idő kijelölése - látja el a gépjárművezetőt, majd a fuvarfeladat teljesítése után ellenőrzi munkáját, így az utasítások betartását is. Amennyiben pedig azok nem kerültek betartásra, úgy a szükséges intézkedéseket megteszi.

A felperes utóbb ugyan csatolt útvonaltervet, azonban ezt a bizonyítékot a megyei bíróság önmagában nem tudta elfogadni, tekintettel arra, hogy sem a fellebbezésben, sem pedig a

keresetlevélben ezt a bizonyítékot a felperes nem csatolta; ugyanakkor a számítógépes programmal az utóbb is kinyomtatható. A gépjárművezető az ellenőrzés során szintén nem adott át útvonaltervet az eljáró hatóságnak, és arra nem is hivatkozott. Az oktatási tevékenységgel összefüggésben a felperes által benyújtott - a gépjárművezető részére összeállított jogszabályok felsorolását tartalmazó lapot, értesítést a bíróság a szükséges oktatás körében ugyancsak nem találta elegendő bizonyítéknak; azzal ugyanis nem lehetett eredménnyel bizonyítani, hogy a felperes milyen rendszerességgel tart oktatást, milyen tematika szerint, és azon a gépjárművezető valóban részt vett-e.

A megyei bíróság a per eldöntése során a felperes ellenőrzési tevékenységének tulajdonított kiemelkedő jelentőséget. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes úgy nyilatkozott: a szabálysértéseket észlelte, azonban megállapítható volt, hogy ezzel összefüggésben semmilyen hathatós intézkedést nem tett.

A megyei bíróság álláspontja szerint már az első eredménytelen figyelmeztetés után olyan lépéseket kellett volna tennie a vállalkozónak, hogy elkerülhető legyen, hogy a nemzetközi közúti fuvarozásban olyan gépjárművezető vegyen részt, aki a munkáltatói utasításokat, és ezzel a közösségi szabályok betartását folyamatosan és jelentősen megszegi.

Az ellenőrzésnek az okiratokkal bizonyítható, ilyen nagy mértékű hiányát semmilyen módon nem ellensúlyozhatta volna sem a vállalkozó feleségének, sem pedig gépjárművezető alkalmazottjának tanúkénti meghallgatása, emiatt a megyei bíróság az ő meghallgatásukra vonatkozó bizonyítási indítványt a Pp. 3. § /4/ bekezdése alapján mellőzte.

Ugyancsak alkalmatlannak találta a megyei bíróság a bizonyításra a felperes által becsatolt telefonhívási jegyzéket. Azt sem az alperes, sem a megyei bíróság nem vitatta, hogy a felperes a gépjárművezetővel telefonon folyamatosan tartotta a kapcsolatot, de hogy ez milyen utasításokat tartalmazott, azt nem bizonyíthatta.

Hangsúlyozta a megyei bíróság, hogy amennyiben eredménytelen volt a felperesi vállalkozó szóbeli utasítása, úgy a gépjárművezető mulasztása miatt az EK rendeletben foglalt szabályozás megtartása érdekében hatékony intézkedést kellett volna tenni; azonban a felperes lényegében a gépjárművezető munkaviszonyát csak akkor szüntette meg, amikor az elsőfokú bírságot kiszabó határozatot megkapta.

Figyelemmel volt a megyei bíróság a felperes azon nyilatkozatára is, miszerint amennyiben tudta volna, hogy a gépjárművezető szabálysértése miatt kiszabható bírságot neki kell megfizetnie, abban az esetben már korábban hatékony lépéseket tett volna.

Mindezek alapján a megyei bíróság megállapította, hogy az alperes határozata nem volt jogszabálysértő.

A felperes az EK rendelet III. fejezet 10. cikk /3/ bekezdésében foglalt bizonyítási lehetőségen belül nem tudott olyan bizonyítékokat - elsősorban okiratokat - csatolni, amelyek alapján a megyei bíróság azt állapíthatta volna meg, hogy a gépjárművezető által elkövetett szabályszegésekért a felperest ésszerűen nem lehetett felelősnek tekinteni.

A tényállás alapját képező bizonyítékok alapján a felperes okszerűen nem tudta kimenteni felelősségét. Ezzel szemben elsősorban a felperes személyes nyilatkozata alapján éppen az volt megállapítható, hogy a vállalkozó nagyvonalúan kezelte az EK rendelet szabályainak betartását - ezen belül is különösen a gépjárművezető tevékenységének ellenőrzését -, és a mulasztások miatt szükséges intézkedések megtételét.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta; másodlagosan kérte a megyei bíróság új eljárásra és új határozat hozatalra utasítását.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § /1/ bekezdését, mivel a bíróság nem tett eleget tényállás-megállapítási kötelezettségének, és a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül és logikátlanul mérlegelte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a megyei bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Legfelsőbb Bíróság is egyetértett.

Kiemeli a Legfelsőbb Bíróság, hogy a Pp. 270. § /2/ bekezdése és 272. § /2/ bekezdése értelmében felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható.

Ha a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállást, vagyis azt sérelmezi, hogy a bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ának megsértésével állapította meg, a jogerős ítélet érintésének csakis akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte; ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz. Nem állapítható meg jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja.

A Pp. 206. §-a szerinti szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás - ha az nem iratellenes vagy logikátlan - felülvizsgálata

nem lehet eredményes, a felülvizsgálati eljárásban ugyanis felülmérlegelésnek nincs helye; nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A felülvizsgálat csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelésénél nincs-e nyilvánvalóan helytelen következtetés.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a megyei bíróság minden rendelkezésére állt bizonyítékot értékelt és mérlegelt egyenként és összességükben, összevetette azokat egymással, és az abból levont jogkövetkeztetése minden tekintetben helytálló, okszerű és logikus.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy helyesen mutatott rá a megyei bíróság arra, hogy az EK rendelet III. fejezet 10. cikkének /3/ bekezdése lehetőséget biztosít a szállítási vállalkozásnak a felelősség alóli mentesülésre, e körben azonban a bizonyítási teher a fuvarozót terheli. Ugyanakkor a közigazgatási perekben is irányadó a Pp. 164. § /1/ bekezdése, tehát a keresettel támadott határozatok jogszabálysértő voltának bizonyítása a felperes feladata.

Megalapozottan, a rendelkezésre állt bizonyítékokkal teljes mértékben összhangban állapította meg a megyei bíróság, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett olyan mértékben eleget, amely a felülvizsgált határozatok hatályon kívül helyezését megalapozhatta volna.

Tekintettel arra, hogy a felperes - mint fuvarozó - a felelősség alól magát kimenteni eredményesen nem tudta, jogszerűen került sor vele szemben a közigazgatási bíróság kiszabására.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a megyei bíróság ítéletében jogszerű, logikusan megokolt és megalapozott indokát adta döntésének, az ítélet indokolása a Pp. 221. § /1/ bekezdésében foglalt követelményeknek is megfelelt.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályt nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban az alperesnek igazolt perköltsége nem merült fel, ezért arról a Legfelsőbb Bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

A tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére a Legfelsőbb Bíróság a felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése értelmében, a 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /2/ bekezdésének megfelelően kötelezte.

Budapest, 2010. április 7.

**Dr. Buzinkay Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó  
bíró, Dr. Patyi András sk. bíró**

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő